

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΛΑΣΣΕ

ΠΩΣ ΠΑΝΤΡΕΥΤΗΚΕ Η ΤΖΕΝΝΥ

Η Τζέννυ δέν εύρισκε ήσυχία από τούς άνδρες. Τήν κυνηγοῦσαν διαρκῶς, τῆς ἔκαναν άγριο κόρτε, τήν πολιορκοῦσαν, τήν ἐθαύμαζαν, τήν κολάκευαν, τήν στενοχωροῦσαν. Μά μήπως ἔφταιγαν κι' αὐτοί; Ἡ Τζέννυ ἦταν ἕνα πεντάμορφο κορίτσι με μεγάλα γελαστά μάτια, με κυματιστά μαλλιά και μ' ἕνα πορφυρό στόμα πού ἦταν σάν νά γύρευε μόνο του τὰ γλυκά φιλιὰ. Ὡστόσο, μ' ὄλο τὸ θαυμασμό και τὴ λατρεία πού τῆς ἔδειχναν ὄλοι οἱ άνδρες, μόλις άκουγαν τὴ λέξι «γάμος» ἔχαναν τὸ χρώμα τους και γινόντουσαν άφαντοι από μπροστά τῆς. Βέβαια με τρόπο και με διάφορα προσχήματα, μά ὅπωςδήποτε, τὸ γεγονός ἦταν ὅτι ὄλοι τους τὸ ἔβαζαν στὰ πόδια ὅταν άκουγαν ἀκόμη και τὴν λέξι «σύζυγος».

Ἡ Τζέννυ ἀπόμεινε κάθε τόσο κατάπληκτη ἀπ' ὄλα αὐτά. Πολλές φορές μάλιστα προσπάθησε νά δώση μιὰ ἐξήγησι σ' αὐτὸ τὸ φαινόμενο. Μά ὄλοι οἱ κόποι τῆς πῆγαιναν χαμένοι.

— Τί συμβαίνει, λοιπόν; ἔλεγε μόνη τῆς. Ποιές εἶνε ἡ γυναίκες πού προτιμοῦν οἱ άνδρες για σύζυγους; Ποιές εἶνε;

Πὼς εἶνε; Τίς θέλουν ὠραίες; Ὅχι, βέβαια! Τίς θέλουν ἔξυπνες; Κάθε ἄλλο!... Μά τότε;

Τὸ συμπέρασμα, ὕστερ' ἀπὸ αὐτές τίς μαρτυρικές σκέψεις ἦταν πάντα τὸ ἔξης: ἀπλούστατα, ἂν ἡ Τζέννυ δέν εἶχε βρῆ ἀκόμα ἕναν άνδρα, τὸ σφάλμα ἦταν δικό τῆς. Μιὰ ἡμέρα λοιπόν πῆρε μιὰ ἠρωϊκή ἀπόφασι. Νά παντρευτῆ με κάθε τρόπο! Ἀπὸ τότε, άρχισε νά ἐξετάζη ἕναν πρὸς ἕναν ὄλους τούς θαυμαστάς τῆς και νά προσπαθῆ νά μαθαίνῃ τὰ γούστα τους, τίς ἰδιοτροπίες, τίς τρέλλες τους και τίς παραξενιές τους. Ἐπειτα άρχισε νά παρουσιάζεται σ' αὐτούς, ὅπως εἶχε μαντέψει πὼς ἤθελαν τίς γυναίκες. Στὸν ἕναν παρουσιάζόταν σεμνότυφη, στὸν ἄλλο φιλάρεσκη, και στὸν ἄλλο «γόησσα» με μοιραίους ἔρωτες και με μιὰ σκοτεινὴ και μυστηριώδη ζωὴ! Ὁ πατέρας τῆς και ἡ μητέρα τῆς τὰ εἶχαν χάσει. Δέν μπορούσαν νά καταλάβουν γιατί μεταμορφωνόταν ἔτσι σάν χαμαιλέων ἡ κόρη τους. Μά ἐκείνη, πού εἶχε τὸ σκοπὸ τῆς, τούς χαμογελοῦσε με ἀθωότητα και τούς ἔλεγε πὼς ἦταν πάντα ἡ ἴδια, καλὴ και φρόνη Τζέννυ...

* * *

Μιὰ ἡμέρα, ἡ Τζέννυ μας νώρισε τὸν αρχιτέκτονα Ἄνρῦ Μαρσάν. Ὁ άνθρωπος αὐτὸς εἶχε ζήσει τὴ ζωὴ του κ' εἶχε μεγάλη πείρα ἀπὸ τὸν ἔρωτα. Φαινόταν λοιπόν πὼς δέν περίμενε πειὰ τίποτε τὸ ἐξαιρετικὸ και τὸ ἀξιοθαύμαστο. Τὰ σάραντα του χρόνια ἦταν ἕνας ἠρεμος σταθμὸς, μακριὰ ἀπὸ τίς παραχές και τίς θύελλες.

Ἡ Τζέννυ ἔρριξε τὰ δίχτυα τῆς κι' άρχισε νά ἐξετάζη ποιὸς ἦταν τὸ πιὸ ἀσθενές του σημεῖο, για νά ἐπιτεθῆ ἐκεῖ και νά τὸν κατατροπώση. Μά, πᾶς ὄλες τίς πονηριές τῆς, ὁ Ἄνρῦ

Μαρσάν παρέμενε ἀκλόνητος σάν βράχος. Κι' ἐκείνη, ὅταν κουράστηκε τέλος ἀπὸ αὐτές τίς ἐπιθέσεις, ἄλλαξε τακτική, ἔνοιωσε τὸν ἑαυτὸ τῆς εὐτυχισμένο, και άρχισε νά ζῆ ἀμέριμνη αὐτὸ τὸ τρυφερὸ εἰδύλλιο τῆς. Ὁ Μαρσάν πάλι, ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, παμπόνηρος σάν γρηθά ἄλεπού, ἤξερε τὴν τακτικὴ πού ἔπρεπε ν' ἀκολουθῆση. Κάθε ἡμέρα ἔκανε κι' ἕνα ὄημα πρὸς τὰ ἔμπρός. Μά κάθε ἡμέρα κ' ἡ Τζέννυ ἔνοιωθε μιὰ μικρὴ ἀπογοήτεσι κι' ἔχανε μιὰ ἐλπίδα. Κι' ἄζαφνα, δίχως νά καταλάβῃ κι' ἐκείνη πὼς, πῆρε μιὰ τρελλὴ ἀπόφασι: νά παντρευτῆ με κάθε τρόπο τὸν Ἄνρῦ Μαρσάν, με κάθε τρόπο...

Ὁ Μαρσάν ὅμως, με τὴν πείρα του πίστευε ὅτι θά καταφερνε γρηγορα νά πετύχῃ τὸ σκοπὸ του. Καταλάβαινε πὼς εἶχε κερδίσει τὴν παρτίδα. Ἐκείνο ὡστόσο πού δέν εἶχε καταλάβει, ἦταν ἡ τρελλὴ ἐκείνη ἀπόφασι τῆς Τζέννυ.

Ἡ Τζέννυ ἤξερε αὐτές τίς σκέψεις του. Ἐβλεπε πὼς αὐτὸς ἦταν ὁ νικητής. Μά θέλησε, παρ' ὄλα αὐτά, νά παίξῃ τὰ τελευταία χαρτιά τῆς. Ἄρχισε λοιπόν νά κάνῃ τὴ μελαγχολικὴ και μιὰ ἡμέρα, σ' ἕνα ρομαντικὸ περίπατό τους τοῦ εἶπε:

— Βλέπω καθαρά πὼς μ' ἀγαπᾶς... Πὼς μοῦ ἔχεις μεγάλη ἐκτίμησι...

— Μά βέβαια, ἀγάπη μου, τώρα τὸ κατάλαβες; τῆς ἀπάντησε ἐκείνος.

— Κι' ὅμως, Ἄνρῦ, πρέπει να σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια. Δέν ἀξίζω τὴν ἐκτίμησί σου. Δέν εἶμαι ἕνα κορίτσι καθὼς πρέπει, ὅπως νομίζεις!...

— Πὼς;... ἀπόρησε ὁ Μαρσάν.

— Ἄκουσε: θέλω νά σοῦ τα πῶ ὄλα... Κ' ἡ φωνὴ τῆς Τζέννυ ράγισε ἀπὸ τὸ κλάμα. Δέν θέλησα νά σοῦ δείξω ποιὰ εἶμαι, γιατί δέν περίμενα, ὅτι θά σέ ἀγαπήσω. Μά τώρα δέν μπορῶ πειὰ νά παίξω αὐτὴ τὴν κωμωδία. Δέν ἔχω οὔτε πατέρα, οὔτε μητέρα. Εἶμαι μόνη στὸν κόσμο. Εἶμαι μιὰ χορεύτρια πού ἤρθε στὴν Κυανὴ Ἄκτῃ για ἔρωτικές περιπέτειες. Ὡστόσο δέν περίμενα ποτὲ ὅτι θά συναντοῦσα ἕναν χρυσὸ άνθρωπο σάν κι' ἔσένα κι' ὅτι αὐτὸν τὸν άνθρωπο θά τὸν ἀγαποῦσα μ' ὄλη τὴν ψυχὴ μου.

Κ' ἡ Τζέννυ ξέσπασε σέ ψευτικὰ κλάματα πού συνεκίνησαν τὸν Μαρσάν.

— Για φαντάσου! ἔκανε σατισμένος. Κι' ἐγὼ ἤθελα αὐτές τίς ἡμέρες νάρθω νά γνωρίσω τούς γονεῖς σου. Σ' εὐχαριστῶ, Τζέννυ, για τὴν εὐλικρίνειά σου.

Ἡ Τζέννυ ἔνοιωσε μιὰ ἀκατανίκητη ἐπιθυμία νά ξεσπάσῃ σ' ἕνα εἰρωνικὸ γέλιο. Μά συγκρατήθηκε.

«Ὡστε ἔτσι λοιπόν!... συλλογίσθηκε ἡ Τζέννυ. Ἡθελες νάρθῃς νά γνωρίσης τούς γονεῖς μου. Θαυμάσια! Πολὺ θαυμάσια!... Για νά δοῦμε ποιὸς θά γελάσῃ τελευταίος... Ἡθελες νά γνωρίσης τούς γονεῖς μου... Γιατί; Για νά ζητήσης τὸ χέρι μου. Ὅχι βέβαια! Μιὰ τέτοια σκέψις δέν πέρασε ποτὲ ἀπὸ τὸ

ἦταν ἕνα πεντάμορφο κορίτσι με μεγάλα γελαστά μάτια.

μαλό σου... Καλά, λοιπόν! Στάσου και θά δης...»

Μετά τὸν περίπατό τους, ἡ Τζέννου καὶ ὁ Μαρσάν στάθηκαν ἀπ' ἔξω ἀπὸ μιὰ ὠμορφη βιλλίτσα.

— "Ἐλα νὰ ἰδῆς τὸ γραφεῖο μου, Τζέννου... τῆς πρότεινε πονηρὰ ὁ Μαρσάν.

Ἐκείνη, μὲ μιὰ κρυφὴ σκέψι δέχτηκε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Μὰ ὅταν μπῆκαν στὸ γραφεῖο του, δὲν εἶδε οὔτε τραπέζι, οὔτε σχέδια, ἀλλὰ ἕνα ὑπέροχο κόκκινο ντιβάνι κι' ἕνα σωρὸ μεταξωτὰ μαξιλάρια.

— "Ἀγάπη μου! ψιθύρισε ὁ Μαρσάν κι' ἔκανε νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ.

Ἡ Τζέννου τὰ χρειάστηκε. "Ἐπρεπε νὰ προσέξῃ. Δὲν ἔπρεπε μὲ κανένα τρόπο νὰ χάσῃ τόσο ἀνόητα τὸ παιγνίδι τῆς.

— "Ἀκουσε, Ἄνρι, τοῦ εἶπε. Δὲν μπορῶ νὰ μείνω ἐδῶ... Δὲν μπορῶ... Δὲν ξέρω... Φοβᾶμαι... "Ἐλα καλύτερα ἐσὺ στὸ σπίτι μου...

— Στὸ σπίτι σου; ἔκανε ὀλόχαρος. Ἄλήθεια; Θέλεις νάρθω;

— Ναι, ναι, ἀγάπη μου! τοῦ φώναξε ἡ Τζέννου. Μὰ ὄχι τώρα... Αὔριο... Αὔριο στίς πέντε... Θὰ σὲ περιμένω ἐξάπαντος!...

Καὶ γρήγορα, σὰν ἕνα φεῖδι, γλύστρησε ἀπὸ τὰ χέρια του καὶ βγήκε ἔξω ἀπὸ τὴ βίλλα.

Τὴν ἄλλη μέρα, στίς πέντε, ὁ μπαμπᾶς κ' ἡ μαμὰ τῆς Τζέννου ἦσαν κιάλας ἔτοιμοι νὰ δεχθοῦν τὸν ἀρχιτέκτονα Ἄνρι Μαρσάν. Ὅπως τοὺς εἶχε πῆ ἡ κόρη τους, θὰ τοὺς ζητοῦσε ἐπισημῶς τὸ χέρι τῆς.

Κι' ἀλήθεια, στίς πέντε ἀκριβῶς, ὁ Ἄνρι Μαρσάν, μὲ τὴν ἀριστοκρατικὴ του ἀπάθεια, σταμάτησε τὸ πολυτελές αὐτοκίνητό του μπροστὰ στὴ βιλλίτσα τῆς ὠμορφῆς «χορευτριάς». Παρ' ὅλη ὁμως τὴν φαινομενικὴ του ἀπάθεια, αὐτὴ τὴ φορά ἦταν στ' ἀλήθεια σαστισμένος. Ὅλη τὴ νύχτα συλλογιζόταν τὴ Τζέννου. Τί ὠμορφη πού ἦταν! Τί γοητευτικὴ!...

Ἡ καμαριέρα πέρασε τὸν μικρὸ δρομάκο τοῦ κήπου, τοῦ ἀνοίξε τὴν καγκελλόπορτα καὶ τὸν ὠδήγησε στὴ βεράντα.

— Τί ὠμορφα πού εἶνε ἐδῶ καὶ τί ἦσυχά! Ἡ Τζέννου εἶνε ἡ τρυφερὴ φίλη πού ὄνειρευόμουν!... Συλλογιζόταν καθὼς περνοῦσε ἀνάμεσα ἀπ' τὶς τριφυλλοφυλλιές τοῦ κήπου.

Στὴ βεράντα ὁμως ἕνας σεβαστὸς κύριος μ' ἄσπρα μαλλιά καὶ μιὰ καθῶς πρέπει ἠλικιωμένη κυρία τὸν ὑποδέχθηκαν μὲ μεγάλη εὐγένεια.

Ὁ Μαρσάν τὰ ἔχασε γιὰ μιὰ στιγμή. Μπᾶ! Τί ἦταν αὐτό; Μήπως εἶχε κάνει λάθος στὸ σπίτι;

— Εἴμεθα εὐτυχεῖς πού σᾶς γνωρίσαμε, κύριε Μαρσάν... τοῦ εἶπε ὁ κύριος μὲ τ' ἄσπρα μαλλιά.

Κι' ἔπειτα ἐπρόσθεσε:

— Μᾶς τιμᾶει πολὺ ἡ αἰτησίς σας πού μᾶς τὴν διαβιβάσατε μὲ

τὴν κόρη μας. Θέλετε λοιπόν νὰ τὴν παντρευτῆτε; Θαυμάσια! Ἐχετε τὴν συγκατάθεσί μας καὶ τὴν εὐχή μας νὰ ζήσετε εὐτυχισμένοι!...

Καὶ κατόπιν μ' ἕνα χαμόγελο:

— Σήμερα ἡ νέα γενεὰ εἶνε ἀκατανόητη... Στὴν ἐποχὴ μας αὐτὰ τὰ πράγματα γίνοντουσαν ἀλλοιῶς. Μὰ τώρα, τὰ κορίτσια θρῖσκουν μόνον τοὺς τὸν ἄνδρα τοὺς καὶ μιὰ ἡμέρα λένε στοὺς γονεῖς τοὺς: Θὰ σᾶς παρουσιάσω τὸν ἀρραβωνιαστικό μου! Κ' οἱ γονεῖς εἶνε πολὺ εὐτυχεῖς, μὰ τὴν ἀλήθεια, ὅταν ὁ ἀρραβωνιαστικὸς εἶνε ἕνας ἄνθρωπος σὰν κι' ἐσᾶς, κύριε Μαρσάν!...

Ὁ δύστυχος «ἀρραβωνιαστικὸς» εἶχε δεχθῆ μιὰ κεραμίδα κατακέφαλα κ' εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ ἕνα τονωτικό. "Ε, λοιπόν, ἀπὸ μιὰ πικρὴ εἰρωνεία τῆς τύχης, αὐτὸ τὸ τονωτικό τοῦ τὸ ἔφερε ἡ Τζέννου. Παρουσιάστηκε στὴ βεράντα μ' ἕνα ἀσημένιο δίσκο γεμάτο λικέρ.

— "Ἐνα κοκταίηλ; τὸν ρώτησε μ' ἕνα πονηρὸ θλέμμα.

— Πολὺ δυνατό! τῆς ἀπάντησε ὁ Μαρσάν.

Κι' ἔπειτα τὴν ἐκύτταξε ἀπὸ ἐπάνω ἴσαμε κάτω. Ἡ Τζέννου ἦταν ἕνα ὄνειρο ὠμορφιάς! Αὐτὸ τὸν παρηγόρησε.

— "Ἄς εἶνε... συλλογίστηκε. Ἐκανα πολὺ καλὰ πού ἔπεσα στὴν παγίδα. Μὲ τὴ διαφορά ὁμως ὅτι ἡ κερδισμένη δὲν εἶνε μόνη ἡ Τζέννου... Κέρδισα κι' ἐγώ!... Γιατί, μὰ τὴν ἀλήθεια, αὐτὸ τὸ κορίτσι εἶνε ἀξιολάτρευτο!...

Κι' ἔτσι τὴν στιγμή ἐκείνη ὠρισε τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου τοὺς.

ZAN LASSER

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΜΕΘΥΣΜΕΝΟΣ ΓΑΜΠΡΟΣ

Στὴ δημαρχία ἑνὸς χωριοῦ παρουσιάστηκε ἕνα ζεῦγος γιὰ νὰ γίνῃ ὁ γάμος του. Ὁ ὑποψήφιος γαμπρὸς ὁμως ἦταν τόσο μεθυσμένος, ὥστε δὲν μπορούσε νὰ σταθῆ στὰ πόδια του. Καὶ ὁ δήμαρχος πού ἐδυσφόρησε γι' αὐτὴ τὴν κατά-

στασι εἶπε στὴ νύφη:

— Μοῦ εἶνε ἀδύνατο νὰ σᾶς παντρεύω ὑπ' αὐτοὺς τοὺς ὀρους. Ἐλάτε, ἀργότερα, αὔριον παρὰ εἰγματος χάριν.

Παρουσιάστηκαν πάλι στὸ δημαρχο ὕστερα ἀπὸ δυὸ ἡμέρες, ἀλλὰ ὁ ἄνδρας ἦταν αὐτὴ τὴ φορά περισσότερο μεθυσμένος ἀπὸ τὴν πρώτη.

Ὁ δήμαρχος ἐθύμωσε καὶ ἀφοῦ τοὺς ἐκατάδασε, τοὺς εἶπε πάλι νὰ φύγουν. Ἄλλὰ ἡ νύφη, πού σὲ ὄλο αὐτὸ τὸ διάστημα κρατοῦσε σφιχτὰ ἀπὸ τὸ μπράτσο τὸν μέλλοντα σύζυγό της καὶ τὸν ἐκύτταζε τρυφερὰ στὰ μάτια, εἶπε στὸν δήμαρχο:

— Τί θέλετε νὰ κάμω, κύριε δὲν εἶνε τύφλα στὸ μεθύσι, δὲν θέλει νὰ με παντρευτῆ!...

